

грейватъ и угасватъ. Но все пакъ... азъ не те разбирамъ, Ваню! Ти така странно каза това...

— Какво странно има въ това? — казвамъ съ новъ тонъ азъ, като чувствавамъ, че все по-силно ме обладава бѣсътъ да се самоизмжчвамъ и да мжча и нея. — Ти си съгласна. Всичко е горчива самоизмама! Ето ти страдашъ толкова за Магда. Това несъмнено е вѣрно и . . . много благородно. И толкова изключително, че ако се напише въ нѣкой разказъ всѣки ще се засмѣе и, може би, ще запита: а де бѣ преди, що не помислихте за бедната жена преди да се увлечете? Възможно ли е? Но азъ не казвамъ това. Незнамъ какво приказвамъ, извинявай . . .

Дана ме гледа все по-загрижено и озадачено. И отново онзи изразъ на надломеностъ се показва на лицето ѝ. Може би моето настроение безъ думи ѝ се предава и тя сжщо се чувства разстроена. Но тя иска да остане предишната и скръбно казва:

— Ваню, Ваню! Много ни се струпа. И двамата сме надломени. Но ще мине...

Азъ чувствамъ: любовта говори съ нейнитѣ устни своитѣ последни думи. Сетни усилия да се спаси безнадежно погиващо нѣщо. А ликътъ на Магда за мигъ прекосява съзнанието ми. И болката стига желаниа предѣлъ. Умътъ бързо заработва. Казвамъ, нагледъ, съвсемъ не преднамѣрено:

— Дана, какво ми каза ти на раздѣла у васъ? Представи си, азъ си блѣскахъ главата надъ това, а сега, въ този мигъ не си спомнямъ хубаво. Ти...

А-а, да! Струва ми се това: Ваню, може би най-човѣчно, да, най-човѣчно, това ми се връзва, защо не добро?... Съ една дума, да, ти каза — може би най-човѣчно е да се раздѣлимъ сега... до като не е умрѣла любовта... Любовта!... Така каза ти...

— Ваню! Ваню! — развълнувано извиква Дана. — Моля те, млъкни!... Млъкни, ще стане нѣщо ужасно, непоправимо... Ти си измжченъ, не се владѣешъ!

Но азъ не млъквамъ. Бѣсътъ на самоизмжчването ме държи въ ноктитѣ си. Това е така болезнено-приятно. А може би несъзнателно, азъ искамъ по този начинъ да се очистя предъ Магда.

— Не! — казвамъ рѣзко азъ. — Мога. Азъ се владѣя. Ако искамъ мога и да не приказвамъ. Но... защо? Нека се доизкажа. Азъ мисля, че въ сжщностъ... ние, какъ да ти кажа, отдавна сме свършени. Любовта умира съ първата